

продължителна прѣданность добру, оныя высокы жертвы, — за кои е той отрядилъ преміи. По мысль онаго, който е тѣй праведно названъ благодѣтель челоуѣчеству, учрежденіе возмездій за добродѣтели, назначенныхъ за бѣдный классъ отъ народа. трѣбовало да има двойко дѣйствіе.

Найпърво отъ всичко друго да укаже бѣдному классу на добро съ примѣры отъ самага добра, който ся находятъ всрѣдъ него; да го возвысимъ въ собствены му очи, и да му обяснимъ, че и той може да направи голѣмы добрыни още и при малкы и слабы срѣдства, който е той въ силѣ да располага; — напоследъкъ да возбудимъ въ него благородно соревнованіе, коему сѣтнины-тѣ трѣбва да бѣдѣтъ въ высокѣ степени полезны челоуѣчеству.

Второ г. де-Монтіонъ е искалъ да покаже прѣдъ погорни-тѣ сословія обществены, че и въ простый народъ, още и между сиромаси-тѣ, ся срѣщатъ нерѣдко примѣчателны образци добродѣтели.

Да ся достигне тази цѣль, потребно бѣше да ся даде поголѣмѣ известность опрѣдленіемъ за раздаваніе Монтіоновскы преміи.

Академія-та, която тѣй добръ разумѣва возложено-то на неѣ порученіе, рѣшилася е да издава всякѣ годинѣ рѣчь, произносима отъ